

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 10 de juliol del 1936

SUMARI

A dos quarts de sis i vuit minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegeix i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'aprovació del Pressupost extraordinari d'Obres i Sanjeament i del també extraordinari d'ampliació del de liquidació de crèdits del 1934 formulats per l'Ajuntament de Barcelona.

El senyor Duran i Ventosa prega a la Comissió que vulgui donar una petita explicació respecte el contingut del dictamen. Resposta del senyor Farreres i Duran, per la Comissió. Rectificació del senyor Duran i Ventosa. És aprovat el dictamen per unanimitat.

Continuació de la interpellació sobre la vigència del Decret del 2 de setembre del 1933. Rectificació del senyor Fronjosà. Intervenció del senyor Carreres i Artau. Rectificació de l'honorable senyor Conseller de Treball. Intervenció de l'honorable senyor President de la Generalitat. Resta acabada la interpellació.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei reguladora de la Procuradoria de Catalunya.

Art. 2.ª És aprovat en la nova redacció que proposa la Comissió.

Art. 12. És aprovat d'acord amb una modificació proposada per la Comissió i amb una esmena dels senyors Tauler, Guinart, Fàbrega, Casademunt i Bancells, acceptada per la Comissió.

Art. 15. És aprovat sense discussió en la seva nova redacció.

Art. 16. És aprovat amb una modificació que proposa el senyor Andreu, en nom de la Comissió.

Arts. 17 al 60. Després d'unes manifestacions del senyor Duran i Ventosa sobre la discussió del dictamen dintre la Comissió, són aprovats sense discussió i amb una modificació a l'art. 42 que proposa la Comissió.

Resta acabada la discussió de l'articulat i pendent de votació definitiva el dictamen.

Ordre del dia per a la sessió de dimarts.

S'aixeca la sessió a un quart de vuit i cinc minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a dos quarts de sis de la tarda i vuit minuts, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'aprovació del Pressupost extraordinari d'Obres i Sanejament i del també extraordinari d'ampliació del de liquidació de crèdits del 1934, formulats per l'Ajuntament de Barcelona

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN : La Comissió manté el dictamen.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Senyors Diputats : Certament que no vaig pas a fer ús de la paraula ni per una llarga estona ni per a impugnar el dictamen de la Comissió de Finances en el qual es proposa l'aprovació dels Pressupostos extraordinaris votats per l'Ajuntament de Barcelona. Però per la naturalesa d'aquest dictamen, per la importància que té en el conjunt de la vida catalana l'Ajuntament de Barcelona, per l'alta missió que exerceix el Parlament de Catalunya en donar la seva aprovació a uns Pressupostos extraordinaris aprovats per un Ajuntament d'aquesta importància, penso que fins podria semblar una mica anormal que no se'n digués ni una paraula per cap dels Diputats que componen el Parlament i que ens limitéssim a despatxar com de tràmit un dictamen d'aquesta importància i transcendència, ja que representa 48 milions de pessetes un d'ells i l'altre uns quants milions més.

Evidentment que essent igual en categoria legal tots els Ajuntaments de la nostra terra, l'Ajuntament de Barcelona es pot dir que té una categoria especial, guanyada no perquè sigui l'Ajuntament de Barcelona, sinó perquè representa el cap i casal de Catalunya.

(Entren a la Cambra els honorables senyors Consellers de Treball i d'Obres Públiques.)

Durant molt de temps es pot dir que l'Ajuntament de Barcelona era l'única assemblea política que a Catalunya existia ; avui, en allò polític, evidentment que la missió ens escau a nosaltres que constituïm el Parlament de Catalunya ; però en el conjunt de vida administrativa n'hi ha prou en reflexionar un moment en què el Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona equival quasibé en quantitat, en milions de pessetes, al Pressupost mateix de la Generalitat de Catalunya. Vol dir això que no fóra del cas que establíssim un pugilat entre les funcions, les facultats, la missió que té l'Ajuntament de Barcelona i el Parlament de Catalunya. Per la llei, tenim una categoria superior ; en la realitat, no ens ha de doldre el que

quasibé tinguem una categoria igual. ¿A què vindrà, per consegüent, que el Parlament de Catalunya pogués anar a posar peròs i dificultats a l'acció de l'Ajuntament de Barcelona ? Per altra banda, la llei ens impedeix exercir la funció — que en tot cas competeix noblement i dignament als Consellers municipals de l'Ajuntament de Barcelona —, d'anar a discutir les diferents partides que comprenen aquests dos Pressupostos extraordinaris. Nosaltres aquí entenc que no tenim aquesta missió. Ens agradessin o no ens agradessin algunes d'aquestes partides, desitgéssim o no desitgéssim que alguna d'elles fos augmentada i altres minvades, no tindríem facultats, i si en tinguéssim per la llei, no n'hauríem de tenir pel convenciment dels nostres deures. És per això que en lloc de proposar o impugnar aquest Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona, nosaltres hem de dir que si el Govern necessita els nostres vots per a l'aprovació d'aquest Projecte relatiu als Pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona, els vots de la Minoria de Lliga Catalana no li mancaran pas. Però, amb tot, potser per la mateixa solemnitat de la mateixa funció que nosaltres en aquests moments exercim, d'aquesta funció, més que fiscalitzadora, d'alta funció tutelar del Parlament de Catalunya sobre tots els Ajuntaments de la nostra terra, sí que agrairíem al President de la Comissió de Finances — no dic cap dels senyors Consellers, perquè crec que no hi ha necessitat de molestar cap d'ells respecte a aquest particular —, que ens volgués donar alguna petita explicació respecte el contingut d'aquest dictamen amb la seguretat ja que podrà comptar amb els vots de la Minoria de Lliga Catalana.

(Entren a la Cambra l'honorable senyor President de la Generalitat i l'honorable senyor Conseller de Governació.)

El Sr. FARRERES I DURAN : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN : Senyors Diputats : He escoltat molt complagut les paraules atinadíssimes, com sempre, del senyor Duran i Ventosa, referents a aquest Projecte de Llei que ens presenta el Govern, relatiu als Pressupostos extraordinaris de l'Ajuntament de Barcelona. Realment, com es desprèn dels expedients que obren en la Comissió, a disposició dels senyors Diputats, a grans trets, per no cansar l'atenció de la Cambra, i sobretot per salvar aquest principi que, com tan justament deia el senyor Duran i Ventosa, la majoria d'edat de l'Ajuntament de Barcelona ha estat guanyada a còpia d'anys de lluita, i que, per tant, nosaltres no hem de regatejar a l'Ajuntament de Barcelona, ni a cap Ajuntament de Catalunya, la seva majoria d'edat, i molt menys a aquest Ajuntament cap i casal de Catalunya, que ve donant avui un exemple d'austeritat i un exemple de bon govern municipal. En aquest Projecte, senyors Diputats, hi trobem, en principi, un Pressupost extraordinari de 48 milions i mig de pessetes que ve repartit, a grans trets, de la següent manera : 40 milions de pessetes destinades a obres útils, a obres com són els nous grups escolars, als quals es destinen 7 milions

de pessetes; als enllaços ferroviaris, als quals es destinen 7 milions de pessetes més; a les obres de sanejament i millora que l'Ajuntament de Barcelona, amb molt bon encert, s'acolleix a aquell Projecte de Llei presentat per l'honorable senyor President de la Generalitat a aquest Parlament, que va ésser aprovat després d'una magnífica discussió portada amb gran altesa de mires per tots els sectors de la Cambra i en el qual es donava la facultat als Ajuntaments d'acollir-se a aquella Llei especial pel Sanejament de Poblacions; per això, s'hi destinen ja, de primer antuvi, 8 milions de pessetes de l'obra de salubritat i higiene de la ciutat. Així veiem repartits aquests 40 milions de pessetes, de manera que només 8 milions d'ells — ho he de confessar amb tota lleialtat al senyor Duran i Ventosa, que val la justa correspondència de la vostra —, 8 milions que no seran d'obres de primer establiment, d'obres d'utilitat immediata, sinó que són 8 milions de pessetes que s'aprofiten, com en tots els Pressupostos extraordinaris, per anar a la nivellació i compensació de partides que a vegades obeeixen a defectes que la pràctica ensenya en l'ús del Pressupost ordinari. També, a més, pels Drets reals corresponents a la part d'emprèstit amb què s'han de cobrir les despeses de capital i, a més, per les despeses de negociació de la part corresponent a emprèstit. Veurà la V. S. i veuran els senyors Diputats, que és dintre de la global del Pressupost una quantitat ben petita la que no va destinada a obres de primer establiment, per tant obres que donaran vida a la població, obres que milloraran la vida ciutadana de Barcelona i que vindran a alleugerir el pesombre de l'atur forçós que tantes vegades se n'ha parlat en aquest Parlament. Hem de dir, per a major aclariment de les finances d'aquest Projecte, que només una meitat gairebé s'haurà de cobrir per emprèstit utilitzant valors municipals, perquè aquesta vegada tenim el goig d'assenyalar que hi ve, per exemple, una compensació de 5 milions i mig de pessetes que era un vell deute, sinó material, un deute concret, un deute moral de l'Estat envers la magnífica tasca de cultura que han realitzat, no solament els Ajuntaments esquerrans, sinó els Ajuntaments anteriors, que havien suplert moltes vegades les deficiències de l'Estat creant aquests magnífics grups escolars i donant una excel·lent organització a l'ensenyament de la ciutat de Barcelona. Per aquesta tasca immensa s'havia maldat perquè l'Estat hi aportés la justa correspondència i la part alíquota corresponent que, a altres poblacions semblants de Barcelona, no els havia mancat mai. Aquesta vegada nosaltres podem dir, en elogi de l'Ajuntament de Barcelona i de la situació política que s'ha fet càrrec d'aquesta aspiració de justícia, que ja ens ve una compensació de 5 milions i mig de pessetes en aquest sentit. A la vegada vénen altres compensacions que permeten només emetre una quantitat que depassa ben poc de la meitat acudint al crèdit públic, en magnífiques condicions perquè l'Ajuntament de Barcelona cada dia té més consolidat el seu crèdit i pot acudir amb aquesta reforma a millores i obres com les que ara projecta, amb un Pressupost extraordinari com l'actual i amb el major optimisme.

A aquestes explicacions que somerament he

procurat donar al meu il·lustre amic senyor Duran i Ventosa, he d'afegir, senyors Diputats, un altre detall, també falaguer, per a la bona marxa de les finances municipals. No vull entrar a fons, com no ha fet tampoc el senyor Duran i Ventosa, en allò que és peculiar atribució de l'Ajuntament de Barcelona, de la seva pròpia sobrania. Nosaltres en aquest detall no hi entrarem tampoc; però sí que ens alegrarem de dir que ve un complement que és l'altra ampliació d'aquell Pressupost extraordinari i sobretot de liquidació dels crèdits reconeguts i de refosa dels Pressupostos extraordinaris anteriors. No podia tenir l'Ajuntament de Barcelona, i cap organisme no pot tenir, una sèrie de Pressupostos extraordinaris flotants dintre el crèdit municipal, que ens donaria per un cantó un Pressupost extraordinari per un concepte, i per altre cantó un altre Pressupost extraordinari amb altres finalitats. Ara es va a la refosa i, per tant, sabran les finances municipals que compten amb un exponent concret d'una refosa que serà un sol Pressupost extraordinari. I a això, que vindrà a sanear tant les finances municipals, cal afegir-hi una altra tasca meritòria: els crèdits reconeguts, que ningú no sabia com compensar-los, com liquidar-los, i que pesaven damunt l'Ajuntament, que per als industrials que els acreditaven eren un continu malestar, del qual en patia, naturalment, el crèdit públic, també venen liquidats en aquest Pressupost. Per tant, els crèdits reconeguts fins avui podran ésser liquidats gràcies a aquest Pressupost, i tots els Pressupostos extraordinaris aniran a la refosa, amb la qual cosa s'aconseguirà allò que deia primerament als senyors Diputats: que el crèdit cada dia més floreixent de l'Ajuntament de Barcelona, en virtut del Projecte que avui aprovarà — jo ho espero — el Parlament de Catalunya, encara es veurà més consolidat. Res més he de dir.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: Només per a donar les gràcies al senyor President de la Comissió de Finances per les explicacions que s'ha servit donar a tot el Parlament; però d'una manera especial a aquest Diputat, ja que era el que havia demanat que les donés, i en oferir novament els nostres vots per a l'aprovació d'aquest Projecte. Em plaü subratllar quelcom del que ha indicat el senyor Farreres i Duran respecte a què, potser per primera vegada, hem obtingut la satisfacció que en un Pressupost de l'Ajuntament de Barcelona hi poguéssim figurar una partida d'aportació per part de l'Estat en l'obra gran, formidable, que ha vingut realitzant l'Ajuntament de Barcelona en matèria de construccions escolars.

Certament que aquests 5.300.000 ptes. que figuren en aquest particular en el capítol d'ingressos d'aquest Pressupost extraordinari no és pas tot allò que — podríem dir en termes d'alta política — només l'Estat deu a l'Ajuntament de Barcelona. Però ja és molt el començar a cobrar; ja és molt que s'hagi començat a complir aquest

deure, sigui qui sigui a qui hagi estat degut; ja sé que no són els nostres correligionaris, sinó gent d'altres idealitats, però per a mi això no té importància. Es tracta d'amants de Catalunya que han obtingut això; mereixen bé del Parlament de Catalunya i nosaltres n'hem d'estar contents, perquè, al cap i a la fi, Catalunya rep amb això una justa correspondència a tot allò que ha fet fins ara per la cultura pública.

El Sr. PRESIDENT: Va a procedir-se a la votació. S'aprova el dictamen? (*Assentiment.*) Resta aprovat i pendent de votació definitiva.

Continuació de la interpellació sobre la vigència del Decret del 2 de setembre del 1933

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula per a rectificar el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSÀ: Senyors Diputats: Vaig a intentar ésser breu en la meua rectificació, perquè després de la meua exposició d'ahir poca cosa em manca afegir. En realitat, de la contesta que el senyor Conseller de Treball va fer-me, la seva major part estava perfectament d'acord amb la meua exposició. Indubtablement, no podia ésser d'altra manera; no es pot negar que la legislació social de Catalunya està molt deficientment aconplida. Vull, no obstant, recollir algunes paraules pronunciades pel senyor Barrera, perquè interessa que quedin aclarits alguns punts de la seva i de la meua exposició.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.*)

Jo, i em dol molt, no participo dels elogis que el senyor Barrera va adreçar a la persona que va intervenir en el traspàs dels serveis de les Assegurances socials; no en puc participar. Per la informació que jo tinc, a aquesta persona només li va interessar una cosa, i és que les Assegurances socials passessin — com estan traspassades — a la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi. El vocal de la Comissió de traspassos, especialment dels traspassos de Treball, una vegada obtingut això, ja no es va acostar mai més a la Comissió Mixta, no li va interessar ja mai més per a res els traspassos de Treball ni de la legislació social a la Generalitat.

Poso a la disposició del Govern de Catalunya, i del senyor Conseller de Treball d'una manera particular, uns documents molt interessants, uns estudis fets pels nostres companys del Sindicat de la Federació d'Obrers de Banca i Borsa, uns estudis fets per gent especialitzada, sobre les possibilitats de subvenció que poden obtenir els treballadors en relació amb la quantia amb què contribueixen la classe patronal i l'Estat en la formació del fons per a Assegurances socials.

Jo vaig dir ahir que es podien donar 4'50 ptes. cada dia a un treballador a l'edat de seixanta anys, considerant, està clar, com la Llei determina, que la classe patronal ve obligada, i l'Estat també, a què un obrer als quinze anys comenci a fer-se-li un fons de 36 ptes. anuals per part del patró, i 12 per part de l'Estat. Això, dit d'aquesta manera, podria no arribar a convèncer els senyors Diputats i el senyor Conseller de Tre-

ball; però jo torno a dir que els ofereixo la documentació que posseïm, i no em sap greu ponderar-la, encara que hi ha coses que quan es ponderen amb anterioritat i després es tenen a la vista produeixen una decepció, perquè es veu que no valien la pena. Però, sobre aquests estudis realitzats, jo invito els senyors Diputats que tinguin coneixements de comptabilitat bancària, a què examinin aquests documents, a veure si les afirmacions que vaig fer jo aquí ahir, i que avui continuo fent, en nom de la Minoria Socialista i en representació d'un sector del proletariat, són certes o no són certes.

Insistim, a més, en què nosaltres farem tots els possibles perquè aquest traspàs de serveis sigui revisat, car mantenim la convicció que aquest traspàs no ha estat fet en realitat a la Generalitat, i que moltes vegades la Generalitat, o els representants de la Generalitat, s'han vist tractats d'una manera impròpia quan s'han hagut d'apropar a la Caixa de Pensions per demanar algun préstec per tal d'afiançar alguns dels organismes creats; s'han vist tractats en uns termes impropis per aquella Caixa que està gaudint d'un capital que, en realitat, havia d'administrar-lo i regular-lo la Generalitat de Catalunya.

Mantinguts, doncs, en aquesta posició, vaig ara a recollir un altre concepte emès ahir a la tarda pel senyor Barrera. El senyor Barrera va dir ahir — no sé si vaig entendre malament la seva expressió — que la Generalitat de Catalunya, a més a més d'haver d'acatar les Lleis socials de la República i els seus Reglaments, havia també d'acatar els Decrets i les disposicions complementàries. Jo crec que no; i en aquesta creença no solament hi estic jo — que la meua opinió en aquesta matèria d'interpretació de les Lleis podria ésser una cosa molt discutible —; però en aquesta creença hi estan companys competentíssims que, més que jo, saben d'interpretació de Lleis. Però no crec que s'hagi d'ésser gaire docte per a adonar-se d'això, perquè en matèria social precisament una de les grans virtuts és que les Lleis no volen molta ciència jurídica per a interpretar-les. Per a mi, un dels grans èxits que va tenir el primer bienni fou el de fer unes Lleis clares que no precisen de grans facultats interpretatives.

L'art. 2.º del Decret del 2 de setembre del 1933 diu: «La Generalidad ejercerá las facultades que se le transfieren en el artículo anterior, y con sujeción a los preceptos de las Leyes y Reglamentos respectivos, y mediante la actuación de los órganos locales y provinciales», i res més. «Leyes y Reglamentos.» No hi ha en aquell Decret cap article que digui «Leyes, Reglamentos y Decretos y disposiciones complementarias», i, per tant, jo voldria que el senyor Conseller de Treball interpretés això d'una manera més coratjosa; quan hi ha buits a les Lleis que pertorben la vida social a Catalunya en l'ordre del treball, ho fes. No podria passar res; no podria passar res, perquè si la mateixa Constitució de la República diu que els ciutadans de la Catalunya autònoma almenys tindran la mateixa categoria i la mateixa quantitat de drets que la resta dels ciutadans de la República. Si diu «almenys», vol dir que el que es pot privar és la interpretació

minimalista, mai la interpretació maximalista, mai la part augmentativa. Però és que encara que hom no vulgui fer meravelles volent-se excedir, interpretant d'una manera justa el Decret del traspàs de serveis, dintre de la seva migradesa podem nosaltres, senyor Conseller de Treball, dictar totes aquelles disposicions, aquells Decrets, aquelles Ordres aclaridores que facin més viable la legislació social de la República a Catalunya.

(*Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.*)

Em felicito, i en felicito al senyor Conseller de Treball, per la promesa obtinguda del senyor Ministre del Treball de la República que possiblement el Jurat Mixt de Llum i Força passarà a ésser un Jurat Mixt Major a Catalunya. Molt bé, està molt bé això. Però no solament és el Jurat Mixt de Llum i Força; és també el Jurat Mixt de Banca i Borsa que es troba en aquelles condicions d'inferioritat a Catalunya. Per quins motius els obrers de Banca i Borsa no poden tenir ací un Jurat Mixt Major? Per què aquest Jurat Mixt Major ha d'estar a Madrid i ací hem de tenir un Jurat Mixt Menor? És que per ventura la Banca catalana no té la importància suficient per a tenir un Jurat Mixt Major? I qui diu aquest, diu també el Jurat Mixt de Premsa. Jo no vull trencar una llança a favor dels periodistes; sé que n'hi ha que es mereixen tota classe de consideracions i respectes; però n'hi ha d'altres que tenen carn de gos, i, per tant, no vull continuar en la defensa d'aquests perquè podria algun molestar-se d'aquesta defensa. Però el fet està que, deixant de banda aquestes disquisicions, hi ha altres professions que no poden prendre determinacions de caràcter definitiu, perquè el seu Jurat Mixt que hi ha a Catalunya és un Jurat Mixt Menor. Jo reivindico, per tant, el dret dels treballadors de Catalunya a tenir a Catalunya el seu Jurat Mixt Major, que pugui resoldre d'una manera completa les pagues que puguin tenir entre ells i la seva burgesia.

I parlem de la Llei de Col·locació Obrera. El senyor Barrera va dir que ell no podia obligar els patrons a donar compte de les vacants que tinguessin a les seves indústries respectives.

El Sr. CONSELLER de Treball: Senyor Fronjosà, no ens varem entendre; jo vaig dir que no podia obligar a col·locar.

El Sr. FRONJOSÀ: D'això ja en parlarem més endavant. No pot obligar a col·locar amb caràcter general. Evidentment, si un manyà — i deixeu-me fer un exemple, que en un ordre professional és l'únic lloc en el qual jo em sento fort —, si hi ha un manyà de grossa mecànica inscrit a la Borsa del Treball primerament que un matriuair, un mecànic de precisió, i a un patró de mecànica de precisió li envien un manyà que faci giratòries, és evident que no li servirà a aquell industrial. I la Llei ja preveu aquesta possibilitat, i jo li diré perquè; perquè si s'establís d'una manera rigorosa l'ordre de col·locació això podria repercutir en l'enviliment dels jornals. Això que representa que un patró pugui no voler l'obrer que està inscrit en el primer lloc i sí el quart, per exemple, pressuposa ja una reglamentació especial; quan un obrer es veu sol-

licitat d'una manera especial, aleshores també pot demanar un augment de salari superior al que està consignat a les bases. Però jo el que dic és que si les oficines de col·locació no funcionen amb normalitat és una mentida tot el que diem referent a l'existència d'estadístiques respecte dels obrers parats d'una professió o d'una altra, perquè una de les propietats, precisament, d'aquestes Borses de Treball és la possibilitat de saber en tot moment — i es podria saber al dia si estiguessin ben organitzades — la quantitat d'obrer d'una professió que treballen i la dels que no treballen. L'estadística oficial que han de tenir aquests organismes públics permet saber la situació en què es troba una branca determinada de la indústria respecte de l'atur, i si tothom fa el que vol, si la gent no s'hi inscriu, és evident que aleshores només podran donar dades a les palpentes que distaran molt d'ésser la realitat.

Els arts. 67 i 68 és necessari, senyor Conseller, que en vistes als treballs que sembla que es van a obrir en aquests moments a Barcelona, els tinguem en compte. Ens trobarem amb una concurrència perillosa i no solament per l'aspecte de concurrència en si que es poden fer uns obrers de fora amb els obrers d'aquí, sinó perquè jo voldria insinuar que d'aquella immigració que ocasiona la construcció dels metropolitans de Barcelona, l'organització obrera sindical a Barcelona va prendre un aspecte totalment distint. És evident que això nosaltres tenim la necessitat de preveure-ho, tenim la necessitat de vetllar-ho, perquè si no preveiem aquests casos, podrem trobar-nos que tornem a repassar un xarrampió — que ja s'inicia — que semblava que ací ja n'estàvem completament immunitzats.

Jo prego al senyor Conseller de Treball que posi tots els elements que tingui a la seva mà per tal que les oficines de col·locació obrera es compleixin en tots els Municipis de Catalunya que, per la seva importància industrial i agrícola, puguin portar pertorbacions d'aquesta espècie.

No dic res de la Llei de Contractes de Treball, perquè no hi va fer cap referència ni objecció el senyor Conseller. Però jo també li diria que en el que fa referència als contractes, és necessari, és indispensable el compliment d'aquesta Llei. Molts conflictes que sorgeixen entre un patró i els obrers de l'empresa que explota, tant si són individuals com col·lectius, és perquè en realitat no saben que els obliga mútuament els uns als altres, mentre que si es complís la Llei que obliga que un obrer, quan cobra més de 3,000 ptes., tingui un contracte per escrit i en totes les ocasions quan hi hagi treball col·lectiu; si aquest apartat de la Llei de Contractes de Treball es complís d'una manera inexorable i quan sorgissin conflictes entre els patrons i els obrers de l'empresa els organismes que han d'intervenir per imperi de la Llei en la diferència poguessin demanar el contracte existent, i veure de quina part està la raó i de quina part la culpa, aquests conflictes es resoldrien la gran majoria de les vegades amb molta facilitat. Ara passa que, com que no es compleix la Llei de Contractes de Treball, quan ve un acomiadament i es va a la Conselleria, ja no es va pels camins legals, que el camí legal és anar als Jurats Mixtos correspo-

nents ; a la Conselleria es comença a discutir, tots volen tenir raó i allò es converteix en el mercat de Calaf ; després ve la transacció graciosa i es donen dues setmanes, o tres, o cinc, o set setmanes. I no es tracta precisament d'aquestes transaccions gracioses de dues o de set setmanes, sinó que, en definitiva, del que es tracta és de complir el contracte que la Llei obliga que estigui establert.

La legislació social no és una cosa sentimental, no ; la legislació social no és una cosa d'ésser bones persones ; en l'ordre de legislació social, per exemple, no es pot tractar amb un patró dient-li : «Apa ; sigues bona persona i accepta les condicions de l'obrer.» No, no es pot fer així, com tampoc se li pot dir a l'obrer : «Home, mira que en fas massa !» No, no, no és això. Hi ha una Llei i s'ha de complir, perquè jo diria que solament en el compliment de la Llei nosaltres guanyarem la partida ; perquè moltes coses que succeeixen és perquè precisament s'ha donat massa aire a aquells que d'una manera sistemàtica incomplien les Lleis, o les desconeixen i no les volen acatar.

Ahir ens parlava el senyor Conseller d'elements obrers repudiables. No ens vulgui fer entrar per aquest camí. Hi ha elements repudiables i hi ha elements presidiabls dintre de certes organitzacions, però no és aquí on hem de discutir-ho, perquè seria com donar carn a la fera. Però jo no vull dir-li que precisament a les organitzacions obreres que estan disposades a seguir pels camins de la Llei, no se'ls doni un tracte de privilegi, sinó simplement que no se'ls doni un tracte d'inferioritat. El que volia dir ahir, senyor Barrera, és que no és comprensible la solució donada a la vaga dels escombriaires, i que no té res a veure que avui o ahir, o abans d'ahir, el senyor Conseller hagués rebut un ofici de vaga en el qual anaven estampats el segell i signatures dels elements del Comitè d'una o altra organització sindical, o de dues alhora. Jo puc dir-li que no pertanyo ni a la U. G. T. ni a la C. N. T., ni a cap organització sindical,estic amb una situació de simpatitzant i m'he quedat sol per a demanar una cosa que no ha tingut èxit ; però tinc la convicció que certes fusions són una cosa d'illusió. La fusió no es farà perquè existeixen dues tradicions, dues històries, dos propòsits i dues mentalitats distintes, i en aquestes condicions la fusió no pot fer-se. Però en dir que nosaltres no volem una inferioritat de tracte, i en canvi trobem bé aquest criteri d'actuació conjunta de la classe treballadora, és perquè sabem que dintre — i parlem clar — dintre de la Confederació Nacional del Treball hi ha obrers que honradament creuen que defensen un ideal i nosaltres, a aquests, no tenim perquè negar-nos a anar-hi conjuntament. I no és que no haguem rebut greuges de certs elements de la C. N. T., després precisament en privat li faré denúncies gravíssimes del tracte que certs obrers de la U. G. T. reben en aquests moments d'aquell organisme. Però si bé hi ha obrers d'aquesta central partidària de l'acció directa, que ens mereixen tota classé de consideracions, en canvi, n'hi ha que no ens mereixen cap consideració, perquè presenten sempre els problemes en un pla testicular, i es dona la circumstància que el Govern de Catalunya escolta i tracta en un sentit de favor els que plante-

gen els problemes en aquest terreny enfront dels que volen moure's dintre de la Llei.

En la solució de la vaga d'escombriaires no es va tenir en compte a la U. G. T. I ara mateix, en relació a la vaga de transports, la Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya, la Unió General de Treballadors i altres organismes sindicals, presenten unes demandes a la classe patronal, i aquests obrers no han estat cridats per a res en la Conselleria. En canvi, fa tres dies que la Confederació Nacional del Treball presenta...

El Sr. CONSELLER de Treball : Senyor Fronjosà, aquesta nit estan cridats. I qui diu que són els qui han estat cridats ?

El Sr. FRONJOSA : Els de la Confederació Nacional del Treball.

El Sr. CONSELLER de Treball : No és veritat.

El Sr. FRONJOSA : Anteriorment, varen presentar ofici de vaga els elements que integren el Front Popular de la Unió General de Sindicats obrers de Catalunya, i a aquesta no es va creure convenient cridar-los. I quan presenta l'ofici de vaga la C. N. T., immediatament són cridats.

El Sr. CONSELLER de Treball : No és veritat, senyor Fronjosà, perquè no els he vist encara i en canvi tinc la certesa que vindran aquesta nit els primers representants a què abans alludia el senyor Fronjosà.

El Sr. FRONJOSA : I consti que nosaltres no ens queixem d'això ; que nosaltres no volem un tracte de favor, perquè no hi ha cap obrer amb consciència que pugui demanar un tracte de favor d'un Govern, perquè el Govern que en un moment determinat concedeix un tracte de favor a uns obrers, a les vint-i-quatre hores pot anar en contra aquells afavorits. Senzillament, es tracta que s'interpreti i que s'apliqui la Llei per igual i que no es bandegi de les solucions dels conflictes els obrers que estan ben predisposats a atendre aquelles suggerències que puguin portar menys perturbacions dintre de la vida pública.

Deia ahir el senyor Conseller de Treball amb molta freqüència, que si no es volia complir la legislació social res hi podia fer ell. No, no, senyor Conseller, això no ho podem acceptar ! Per a defensar el dret de propietat, hi ha tota una Magistratura, el Codi Penal, la Guàrdia civil, la Policia i les presons. Per a defensar el dret obrer, ¿no hi ha manera, si no vol complir-lo la burgesia, de defensar-lo ? No ; jo no sé què es pot fer, però davant d'aquestes manifestacions del senyor Conseller de Treball, nosaltres protestem ; nosaltres no ens conformem amb què des del banc del Govern es digui que quan les Lleis socials no es vulguin complir, no hi ha manera de fer-les complir pel Govern, perquè això és tant com dir que tenen raó els de l'acció directa, això és tant com dir que nosaltres som uns desgraciats, que bebem a galet i que estem enganyant la classe treballadora. Les Lleis socials pot obligar-se a fer-les complir, i si no les volen complir de grat, aleshores ja els toca fer-ho per força. No, senyor Conseller ; les Lleis socials s'han de complir, es vulgui o no es vulgui. Nosaltres som els primers a complir-les d'una manera rigorosa, encara que sigui en el risc de caure en la impopularitat per

aconsellar que es compleixin ; però se'ns ha d'ajudar, i si des del banc del Govern es diu que la legislació no es pot complir, ja es comprendrà que se'ns fa un servei molt flac.

A més, en el programa del Front Popular està consignat que s'han de complir les Lleis del treball, i jo no he de donar cap consell, perquè cada governant té la seva responsabilitat. Però com que això se'ns va prometre en el pacte del Front Popular, no volem saber res més que les Lleis s'han de complir d'una manera inexorable. I no faci cas l'amic Barrera, no faci massa cas dels juristes, no s'enterneixi massa amb aquests senyors que fan disquisicions legals. Per damunt dels defectes de la Llei dels Jurats Mixtos hi ha un article que és el 49, que val un imperi. És un paràgraf, el segon paràgraf de l'art. 49, que caracteritza tot l'esperit de la legislació obrera, que es proposa sobretot una cosa que és ben clara, per la interpretació simple que puguin tenir els obrers en matèria legal: Apartar els advocats de la legislació i de la interpretació de les Lleis socials. Aquest segon paràgraf, diu: «Se admitirá también a los que vayan acompañados de alguna persona que los defienda y represente siempre que pertenezca a la Asociación de que sea miembro el obrero despedido o a su clase y profesión». Així és que els advocats no hi tenen res a fer.

Un dels majors encerts de Largo Caballero fou el de portar aquesta directriu a la legislació social, per tal que els advocats no intervinguin, perquè la història està carregada d'experiència en el sentit que cada vegada que el poble conquereix unes llibertats, quan vénen els advocats i els juristes i les fan passar pel tub de la juridicitat, d'aquelles llibertats conquistades no en queda gairebé res: ho deixen tot tan espès i confusoriari, que veiem que després no es pot aprofitar res de tot allò que ha costat tanta sang i tantes llàgrimes per a assolir-ho.

Per això, jo m'adreço al senyor Conseller de Treball i també al Govern de la Generalitat i els ofereixo tota la nostra insignificància per a ajudar-los, si és convenient, al compliment de la legislació social. Perquè jo diré que de vegades els obrers no sabem explicar-nos bé allò que volem i allà on anem; però el que sabem d'una manera exacta i precisa és allò que volem, allà on anem, i com ho volem obtenir. I ho volem tenir d'una manera legal, si és possible; però si se'ns tanquen els camins de la Llei, hem d'obtenir-ho de la manera que puguem. I res més.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Carreres i Artau.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Senyors Diputats: No es tracta de consumir cap torn en pro ni en contra de la interpellació produïda pel senyor Fronjosà. Es tracta, senzillament, d'una petita interferència prenent peu d'unes paraules del senyor Conseller de Treball en la resposta que va fer al senyor Fronjosà.

El senyor Conseller de Treball, amb una gran decisió que nosaltres aplaudim, deia que es preocupa, que es preocuparia i que portaria a un dels

Consells de Govern, un Projecte de Decret per a fer complir el descans dominical a tot Catalunya. Però afegia — i crec que molt atinadament — que aquesta és una qüestió molt delicada amb la qual cal anar a passes comptades, ja que l'aplicació absoluta i sistemàtica de la Llei del Descans dominical pot portar a conseqüències imprevistes i que, per tant, tot això exigia un estudi detingut i requeria certes informacions.

El Sr. FRONJOSA: Si que santifica les festes, vostè! Em deixa sorprès!

El Sr. CARRERES I ARTAU: No he de parlar d'una manera extensa del descans dominical, sinó que vull limitar-me a fer unes suggerències breus i per això m'adreço al senyor Conseller de Treball aprofitant l'avinentsa d'aquesta interpellació en lloc de molestar-lo amb un prec, perquè ja sé la tasca a què ha d'atendre la V. S. a totes hores, tasca en la que podem estar d'acord o no en la seva totalitat i amb el contingut global de la seva actuació, però tots hem de reconèixer la seva gran bona fe i el seu desig d'encert; per aquesta sola circumstància, el seu treball és ben mereixedor del nostre assentiment.

Jo desitjaria cridar l'atenció del senyor Conseller de Treball i del Govern de la Generalitat per quan vingui el període de l'elaboració d'aquest Decret, per tal que es tinguessin en compte algunes circumstàncies de la vida rural, i no de tota la vida rural, sinó de la vida a l'alta muntanya.

Realment, avui, això dels mercats dominicals tradicionals mereix una seriosa revisió. Alguns d'aquests mercats dominicals tradicionals no tenen, avui dia, la raó d'ésser d'anys enrera en què les comunicacions no gaudien de les facilitats d'avui. Però hi ha mercats tradicionals de l'alta muntanya que avui, anant a la supressió total d'ells i a l'aplicació estricta de la Llei del Descans dominical, es podrien perjudicar els interessos de la ruralia i dels muntanyencs. Alguns d'aquests mercats, per la seva situació, la gent per anar-hi ha de fer una hora i mitja o dues de camí, i únicament disposen dels diumenges per a fer les compres per a tota la setmana. I si a això s'afegeix que hi ha poblacions que viuen, pot dir-se, dels mesos d'estiu, perquè es tracta de poblacions de turisme, poblacions com Arbúcies, Sant Hilari i Puigcerdà; si s'afegeix a tot això que tal vegada no hi ha conflictes amb la dependència mercantil — perquè no es tracta més que d'algunes poblacions, que jo no he de limitar, tota vegada que això ja vindrà regulat per la Llei — i que poden tenir obert, no solament per a atendre aquestes necessitats de les compres fetes en diumenge, sinó també per motius de turisme, jo crec que totes aquestes consideracions han de pesar en l'ànim del senyor Conseller de Treball i en l'ànim del Govern tot. No es tracta de demanar cap excepció en la Llei del Descans dominical, sinó d'avançar-me a aquesta petita informació que segurament serà ampliada pel mateix Govern.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER de Treball: Senyors Diputats: Ja sap el senyor Fronjosà que ahir li vaig dir que estava conforme amb el que ell va manifestar respecte als traspassos de Treball i

que, en tots els seus matisos, jo no el considerava ben fet.

El que ha manifestat el senyor Fronjosà respecte a l'estudi fet per uns amics empleats de Banca, tampoc en tinc cap dubte; jo també tindrè molt goig en veure aquest estudi, perquè jo també tinc antecedents gairebé iguals als manifestats pel senyor Fronjosà; sé també que és una vergonya, per exemple, que a un home de seixanta anys, per retir, se li ofereixi 1 pta. i sé que poden donar molt més. Amb això, ja sap el senyor Fronjosà que jo també propugnaré i ajudaré amb el meu modest esforç a què el segur pugui ésser més millorat; com ja sé també que hi ha en estudi un projecte encaminat a obtenir aquesta millora.

Pel que fa referència a l'Oficina de Col·locació obrera — i jo no vull polemitzar perquè no ho crec necessari — que jo mantenia ahir el criteri de què el que no es pot obligar als patrons és que en determinats casos vagin a l'Oficina de Col·locació a contractar els obrers. Jo no deia que no fos obligatòria la inscripció; és obligatòria la inscripció per part dels patrons, així com és obligatori donar compte que estan parats els obrers. Jo el que deia ahir és que aquesta obligatorietat només existeix en determinats casos que ja regula la Llei; jo deia que no era obligació l'haver d'anar a la Borsa del Treball a buscar la gent.

Per tot el que ha manifestat el senyor Fronjosà en referència a la legislació social, jo no sé si vaig dir exactament el que ell m'atribueix. Ja sap el senyor Fronjosà, l'estimat amic Fronjosà, que em coneix d'anys que jo no posseeixo dots oratòries i és molt fàcil que caigués en algun lapsus d'expressió. Què puc fer si no es compleix la legislació social? Si això vaig dir, no era pas donant-li aquesta interpretació que hi ha donat el senyor Fronjosà, perquè jo sé que tinc el deure de fer complir la legislació social i jo faig tots els esforços perquè no es pugui dir que no es compleix. Si vaig dir-ho, me'n rectifico ara. Tingui la seguretat el senyor Fronjosà i tinguin la seguretat tots els senyors Diputats que jo he de fer tots els esforços inimaginables perquè es compleixi la legislació social a Catalunya.

Vós ahir, vàreu parlar, amic Fronjosà, de la carrera de velocitat, de la carrera de velocitat dels diferents sectors sindicals. Vós sabeu que des de fa una temporada, és a dir, des que nosaltres ens hem tornat a reintegrar a les nostres funcions de govern, no hi ha hagut pas manera de poder estudiar res, a fi i efecte de crear els òrgans necessaris perquè pugui ésser possible que es complimenti d'una manera ben exacta tot el que es refereix a legislació en matèria social. Vós sabeu bé que no solament no tenim temps, perquè tot el temps ens l'absorbeixen els conflictes, sinó que tampoc tenim encara un Pressupost eficient per a poder crear tots aquells òrgans que ens permetin organitzar les coses de manera que tothom hagi de passar pel compliment de la Llei. Tingui la seguretat el senyor Fronjosà que en tot el que fa referència al compliment estricte de la legislació social i en tot allò que es pugui fer amb justícia a favor de les classes treballadores, hi podrà haver algú que iguali els homes que seiem en

aquests bancs, però potser no hi ha ningú que ens superi. No em refereixo, naturalment, a teories, sinó que parlo de totes aquelles coses tangibles que es poden realitzar en aquests moments des del Govern, tenint en compte la situació actual.

Tingui la seguretat el senyor Fronjosà que nosaltres restem fidels i restarem fidels a tot el contingut del Pacte del Front Popular, i que jo faig tots els possibles pel que a mi em toca — que potser sóc el que més d'aprop he d'executar tots aquells compromisos en el que fa referència a matèria social — que jo faig tots els possibles per a restar-hi ben fidel i per a no apartar-me'n pas gens. Al contrari, al contrari, senyor Fronjosà! Moltes vegades potser me'n vaig una mica més enllà, perquè hi ha vegades que faig coses que es surten de la Llei. Jo no sé si tinc obligació o no tinc obligació de complir Decrets, senyor Fronjosà; però jo sé que moltes vegades, si una cosa no és en benefici de les classes treballadores, passo pel damunt de la Llei. Això no és gaire propi per a ésser dit des d'aquest banc; però totes aquelles coses que jo trobo defectuoses en la legislació social, hi poso tot el meu cor i el meu pensament per a poder-les subsanar fent ús del prestigi que dóna l'autoritat del meu càrrec, i en subsanar-ho més aviat, em decanto a favor de les classes treballadores. El senyor Fronjosà potser en serà sabedor d'algun cas.

De manera, senyor Fronjosà, que si l'objectiu de la vostra interpellació era aconseguir que aquest Conseller que us parla exigís d'una manera més ràpida el compliment de la legislació social, creieu-me que no necessitava pas això. Però, de totes maneres, jo us agraeixo la vostra interpellació, perquè també podria ésser que algú es pensés que actuo des del meu Departament mogut per vells principis i per velles idees meves, i em faig càrrec que hi hagi algú que doni el crit d'alarma per si nosaltres ens adormísim. Jo us agraeixo, senyor Fronjosà, totes aquestes manifestacions que heu fet aquí, totes aquestes denúncies que heu fet, i tingueu la seguretat que tot allò que es pugui esmenar i tot allò que es pugui fer perquè els obrers millorin la seva situació i perquè les classes treballadores vegin que no ha estat en va el que nosaltres tornem a ocupar aquests llocs, tingueu la seguretat que jo ho faré.

Ha dit el senyor Fronjosà — hi tornaré a insistir, doncs em molesta —, ha dit el senyor Fronjosà que nosaltres donem un tracte de preferència — avui ja ha citat l'organització — a la C. N. T. Jo puc assegurar al senyor Fronjosà que jo no dono tractes de preferència a ningú, absolutament a ningú, i com deia ahir, si algú ha d'obtenir la preferència de la meua actuació amb seguretat que no és pas la C. N. T. Naturalment, no és pas la C. N. T., perquè constantment diu que no vol tractes amb les autoritats i com que no té gaires tractes amb mi, a penes cap, per tant, no puc tenir amb ella cap mena de preferència. Si jo tingués preferències — i jo voldria no haver de tenir-les per ningú, perquè fóra senyal que tothom acudiria als organismes oficials i que tothom actuaria emmarcat dins de la Llei —, si jo tingués preferències seria precisament per aquelles entitats i per aquelles organitzacions que vénen al meu Departament.

Sàpiga el senyor Fronjosà que el que l'hagi informat respecte al que assegurava del Comitè de Vaga de Transports, l'ha informat malament. El que li hagi dit que jo no he cridat el Comitè de Vaga de Transports de la U. G. T. i del Front aquest d'Unitat Sindical, també l'ha informat malament. És costum establerta per ordre meua en l'Oficina de conflictes del Departament de Treball, que quan rebem unes bases de treball o un ofici de vaga, automàticament, sistemàticament, sense mirar quin és el caire de l'organització sindical que el presenta, li enviem un ofici oferint-nos per tot allò que cregui que pugui ésser necessària la nostra intervenció.

Nosaltres, tant si es tracta de la C. N. T. com si es tracta de la U. G. T., com de qualsevulla altra entitat obrera o estament obrer, i encara que sigui, per exemple, uns obrers d'un poblet de no-res que no estiguin organitzats, nosaltres, automàticament, així que rebem unes bases de treball, oferim el nostre concurs i la nostra intervenció; i si és ofici de vaga, encara correm més, senyor Fronjosà. De manera que jo preferències en aquest sentit, consti que no en tinc per a ningú. En el que fa referència a la vaga de la neteja, ja sap el senyor Fronjosà que jo participo del seu criteri, que no trobo bé el pacte de treball que es va fer; ho vaig manifestar ahir i ho repeteixo avui, i sap que molt abans, perquè ho vaig dir ahir, volia intervenir-hi per a poder esmenar això, sinó que no hi vaig ésser a temps, quan vaig voler intervenir ja estava fet i quan vaig intentar esmenar-ho, després — ahir ja ho vaig dir —, no vaig poder, la meua acció va fracassar.

Tingui la seguretat, senyor Fronjosà, que nosaltres restem fidels al Front Popular, però caldria també — i jo ara aprofito l'ocasió de manifestar ho per si pot servir d'alguna cosa — que tots els estaments obrers, tots aquells que poden influenciar en la marxa de les organitzacions obreres pertanyents al Front Popular, procurassin ajudar-nos una mica, a fi que no haguéssim d'estar absorbits per aquesta faramalla de coses, tantes alhora; caldria que tots els components del Front Popular es donessin compte que allò que deia ahir de la carrera de velocitat i d'allò que ahir manifestava el senyor Fronjosà, que no és res més que un afany d'adquirir carnets...

El Sr. FRONJOSÀ: Sí, això, això!

El Sr. CONSELLER de Treball: Ajudeu que això acabi.

El Sr. FRONJOSÀ: Complint la Llei.

El Sr. CONSELLER de Treball: Complint la Llei, no cal dir-ho. Si jo tingués la certesa que complint la Llei tot s'acabaria, estaria ben satisfet. Jo faig complir la Llei i no deixaria escapar ningú de la Llei; però, amic Fronjosà, aquesta vegada sí que no crec que aquest sigui el remei, perquè entitats sindicals pertanyents al Front Popular, políticament, també se'n van a vegades de la Llei.

El Sr. FRONJOSÀ: Per aquella carrera de carnets.

El Sr. CONSELLER de Treball: Aquí està la qüestió. Per això jo ahir deia que no en tenia la culpa, i potser ho vàreu interpretar malament. Què hi puc fer jo si ens trobem en aquest mo-

ment! Perquè hi ha nuclis d'entitats sindicals, de centrals sindicals afectes al Front Popular que també ens donen la nostra feina; també, quan se'ls vol fer entrar a la Llei, ens diuen que no és pas aquest el moment, que l'actuació d'aquest moment és una altra, que ells no estan per perdre el temps, que per alguna cosa va venir el 16 de febrer. Això ho he d'escoltar repetidament, cada dia, en el meu despatx. Per això deia a l'amic Fronjosà que què puc fer-hi jo si estem en aquest moment, i ho deia per aquest motiu, no pas perquè no pugui fer complir la Llei; què puc fer-hi jo si el temps i el moment és aquest, que tothom té tantes ganes de córrer en aquesta carrera de velocitat de què vós parlàveu ahir, que ja ningú no escolta el que diu la Llei! No solament ningú no escolta el que diu la Llei, sinó que hi passen per damunt cada vegada que creuen que és necessari pel triomf de les seves reivindicacions. Això l'amic Fronjosà ja ho sap.

Jo el que puc dir, amic Fronjosà, és que nosaltres ens hem trobat que, tot volent fer complir la Llei i volent ajudar en moments determinats una organització sindical, uns obrers emparant els seus drets dintre la Llei, quan hem prestat l'ajut que podia prestar l'autoritat per a garantir el dret al treball, precisament perquè no hem volgut que uns obrers haguessin d'anar al dictat i a disposició d'una altra organització sindical, quan nosaltres hi hem portat l'única força coercitiva amb què nosaltres comptem, llavors ens han dit: «No; nosaltres amb guàrdies no hi treballem.» De manera que és una actuació i un moment molt difícil, amic Fronjosà. Però jo torno a remarcar el mateix, jo demano que tothom ens ajudi, ja que sense que tots els estaments que componen el Front Popular no hi posin un esforç és molt difícil acabar amb aquest estat de coses d'ara, que moltes d'elles no són pas reivindicacions socials, sinó que és una acció constant pertorbadora a la busca i recerca d'aquells carnets, per a veure qui els agafa i qui els obté. Si tots plegats no procurem acabar amb això i els que tinguin influència en les centrals sindicals determinades no consideren una cosa despreciable el nombre de carnets i no creuen millor la qualitat — aquella qualitat que ha merescut l'elogi del senyor Fronjosà, que ha manifestat que ell es queda sol —, si no procurem que sigui així, tingui la seguretat l'amic Fronjosà que serà molt difícil que poguem fer complir la Llei ni res, perquè ens absorbirà tot el temps i per a fer complir la legislació social tindrem necessitat de portar mig Catalunya a la presó.

El senyor Fronjosà s'havia planyut que no es trobessin en les mateixes condicions els Jurats Mixtos de Llum i Força i Banca. Jo també me'n planyo, i vaig fer gestions per a remeiar-ho. No crec que hi hagi d'haver cap Jurat Mixt que estigui supeditat a Madrid. Ara bé, en el que fa referència als Jurats Mixtos de Periodistes no es dóna aquest cas. Els periodistes estan en els Jurats Mixtos d'Arts Gràfiques i de Premsa, i els periodistes tindran la seva secció respectiva obeint precisament el nou cens social i tenint-la el Sindicat Professional de Periodistes, que és el que en definitiva els pertoca. La situació d'aquest, sortosament, ja és una altra. Tingui la seguretat el se-

nyor Fronjosà que jo ja vaig manifestar l'any 1934, i en el meu darrer viatge a Madrid he fet tots els possibles perquè tant els empleats de banca i borsa com els empleats d'aigua, gas i electricitat tinguin el mateix tracte i les mateixes consideracions que tenen els altres obrers industrials de Catalunya.

(Entra l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret.)

I res més, senyor Fronjosà. Jo no sóc home de recursos parlamentaris, però em penso que m'he manifestat amb prou claredat. Jo us agraeixo, amic Fronjosà, la vostra interpellació; així vós heu pogut dir coses que era necessari que es diguessin aquí i m'heu donat ocasió a què jo, d'una manera modesta i potser imprecisa, manifestés el meu pensament i pogués donar compte de l'obra realitzada pel Departament de Treball i pogués dir també quin era el nostre criteri en referència a les qüestions socials, que ja us he dit que penso que pot haver-hi qui ens iguali, però no qui ens avantatgi en bona voluntat i en ganes de fer complir tot el que hi ha en defensa de la classe treballadora.

Pel que fa referència al senyor Carreres i Artau, li agraeixo les paraules amables que m'ha adreçat. Tingui la seguretat que, precisament per la importància que té el descans dominical, per la importància que té el seu compliment estricte, com vaig manifestar ahir, serà objecte acurat d'estudi per part del Govern; nosaltres, abans de fer cap innovació en el que actualment està establert, procurarem atendre i tenir en compte els interessos de tots i de tothom. He dit.

L'honorable Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'honorable senyor President de la Generalitat.

L'honorable Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyors Diputats: D'una manera imprevista, després d'haver escoltat ahir una gran part de la interpellació del senyor Fronjosà i d'haver assistit avui a la seva rectificació, i sentit les breus paraules que acaba de pronunciar el senyor Barrera, he cregut que potser era prudent fer-hi uns comentaris.

En primer lloc, vull destacar l'actuació, la conducta autènticament sincera i honrada del meu Conseller, senyor Barrera. Com ell ha dit, poden trobar-se altres elements — i parlo de cara a les inquietuds populars i als elements del Front d'Esquerres — que tinguin tan bona voluntat com el Govern que jo presideixo; més bona voluntat, més capacitat de treball, més angúnia de treball, cap altre.

El Sr. FRONJOSA: Completament d'acord.

L'honorable Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Vull fer destacar la vida del meu Conseller senyor Barrera — no ja la seva història, sinó la seva vida — que no té ni moment de descans, ni moment per a respirar. I si algun defecte té, és la seva extraordinària bondat i el gran sentit d'emoció obrerista republicana que hi ha en el seu cor.

Naturalment, amb aquesta bona voluntat del Govern, tenint en la Conselleria de Treball un home de la història i dels propòsits del com-

pany Barrera, arriben uns moments d'inquietud social, d'inquietud política, d'afany de represa, de sentit de reconquesta, i sota aquest impuls, dintre de les masses populars, hi ha el desig de reconquerir el temps perdut i l'anhel imprecís de noves superacions. I el Govern es troba amb els mateixos afanys, però amb la necessitat de salvaguardar l'economia pública, no la d'uns ni la dels altres, sinó la de tots, i amb la necessitat de respondre a la seva significació i al mateix temps de donar compliment als postulats del Front Popular.

Jo no crec que s'hagi de parlar al Parlament de manera distinta de com es parla en els passadissos del Parlament. El Parlament perd la seva eficàcia quan no és el ressò de la vida pública. I ens trobem en un moment en què és necessari dirigir-se a aquesta opinió pública, encara que sigui ara en una improvisació poc precisa, per tal de cridar a tots al deure de la seva respectiva responsabilitat.

Nosaltres hem de complir la Llei, senyor Fronjosà. El Govern ha de fer complir la Llei; la Llei, que hauria d'ésser la nova Llei, la que nosaltres poguéssim ara fer dintre de les nostres facultats autònomes, i mentre no tinguem la nova Llei o estigui fora de les nostres llibertats autònomes, la Llei existent. I l'hem de fer complir d'una manera rigorosa, el mateix als uns que als altres. Jo puc dir que el Govern, carregat d'aquesta bona intenció, no cercarà mai el seu suport entre els elements que responguin a una ideologia distinta a la ideologia que manté el Govern. De manera que vosaltres, elements obrers, ens desbordareu o no ens desbordareu, però mentre jo estigui al cap del Govern, el Govern no s'aguantarà sobre el suport únic de les classes conservadores. El dia que no pogués governar per una opinió autènticament pròpia, conquerida pel compliment de la Llei, salvaguardant l'economia pública i responnent al meu desig ascensional de la classe treballadora, però amb plena responsabilitat, cercant un equilibri, una convivència i una estabilitat, el dia que no pogués mantenir la seva posició, el Govern s'absentaria d'aquest lloc; el Govern no governaria per la simpatia ni per l'assistència de classes conservadores d'extrema dreta o de classes que signifiquessin una ideologia contrària a la ideologia que el Govern sustenta. (*Rumors d'aprovació en la Majoria.*)

Nosaltres no impedim, no volem impedir, que la classe treballadora exerceixi sobre la classe patronal una ofensiva, per tal d'anar millorant la seva condició de vida. No. Però s'ha d'acabar, s'ha d'acabar amb aquesta inquietud perpètua, s'ha d'acabar amb aquestes fórmules coaccionadores i apressades, s'ha d'acabar amb aquestes demandes desorbitades, s'ha d'acabar, no amb la lluita, sinó amb l'alarma, amb la inquietud, amb la insolvència creada per aquesta mateixa lluita, pels motius que deia el senyor Fronjosà i que rubricava el senyor Barrera: únicament i per afanys de competència sindical que cerca la més ràpida adquisició de carnets. Perquè el que produeix el colapse, el que produeix l'angoixa econòmica, no és que els elements privilegiats hagin de reduir els seus privilegis — cosa que

nosaltres hem de procurar servir la reducció d'aquests privilegis, de cara al millorament de la classe treballadora — no; el que produeix aquest colapse és la temença, la por, la inestabilitat, l'alarma constant. I tot això és el que fóra necessari, el que fóra convenient, amb l'assistència de tots, poder jugular, poder exterminar.

Jo sé que molts elements de les classes dirigents del proletariat català estan conformes amb el que jo dic. Adverteixo, senyor Fronjosà, que jo també estic conforme amb el que diu la V. S., que com a penyora d'això el primer que s'ha de fer és complir estrictament les Lleis socials. Absolutament conforme. L'únic que demano és que en aquestes hores, que no són greus, però que sí són interessants, delicades, tots els elements dirigents del proletariat ens donin a nosaltres el marge de confiança necessari per a poder treballar de cara a una funció de Govern constructiva, i per a poder preparar, potser, el seu camí, el camí d'ells, quan nosaltres haguem realitzat ja, d'una manera honrada, autènticament lleial, la nostra obra. (*Rumors d'aprovació.*)

Però jo voldria que aquesta mútua assistència no fos una cosa escrita en el paper. El Front Popular no ha d'ésser, ni és, una cosa establerta sobre unes bases convingudes, i que té un segell i que celebra unes reunions; no és, tampoc, l'acord a què poguem arribar nosaltres en aquest Parlament. No. És l'assistència ací i al carrer, és els treballs que es fan, els discursos que es pronuncien, la manera de parlar a les multituds, d'escriure als periòdics, de parlar en el cercle dels seus amics, la fictícia popularitat que s'hi busca, el grau de responsabilitat que s'hi posa. I amb això, entengui's bé, amic Fronjosà i altres Diputats, no em refereixo a les VV. SS., que fóra injust, no em refereixo a ningú que representi únicament estaments obrers, que fóra injust; ho dic als meus, als homes d'esquerra, als correligionaris meus, molt sovint posats davant, perquè així van endavant, però no posats enfront de coses desorbitades, imprecises i fora de lloc i fora de Llei. (*Molt bé! Molt bé!, en la Majoria.*)

No sé com serà el transcurs d'aquestes coses, no sé quin camí seguirán aquestes inquietuds, naturals pel temps d'opressió viscuda. Molt sovint es parla d'agents provocadors, i de perills; sovint això ha estat un argument emprat per tal d'aquietar i amansir la classe treballadora; sovint, amic Fronjosà. Jo crec que avui es podria parlar d'agents provocadors i de perills sense que se'ns pogués fer aquest retret; que avui existeixen aquests agents provocadors i avui existeixen aquests perills.

Jo voldria que aquest debat no acabés sense que damunt d'ell pogués surar i establir-se, afirmar-se, l'honrada coalició del Front Popular. No són coses únicament de detall, com les referides ací, sempre, però, molt interessants; no són coses solament de casos particulars, d'un article, d'un precepte, de la Llei; el problema és més profund: és el problema d'un estat de consciència, d'una neurosi colectiva, d'un sentit de la guerra civil al que assistim, i que nosaltres, que som Govern, hem de procurar tutelar perquè no es desbordi, anant al davant o al costat de les

noves formacions que tenen un sentit de vindicació popular, però amb ordre, assentant els peus, perquè si no assentem els peus ens exposem a què els vençuts a les urnes, tornin aviat a anar davant i la nostra pressa ens porti a un formidable retrocés.

Jo sentiria molt que mai Unió Socialista de Catalunya, ni cap partit de la coalició popular, pogués queixar-se de tracte de disfavor per part del Govern de Catalunya. Jo puc dir al senyor Fronjosà — ell ho sap —, que s'ha esperat molta gent a l'antesala del meu despatx, molta, però gairebé no s'han esperat mai les comissions oficials obreres ni els representants del Front Popular, i que totes les observacions que ens puguin fer de fallides de la nostra actuació, d'inobservança de Reglaments o de Lleis socials, de confusió de la nostra actitud, tots els consells que ens puguin donar, les observacions que ens puguin fer, tenen les portes obertes per tal d'arribar a un acord i modificar allò que sigui modificable. Però, molt sovint passa que no sempre els mateixos que vénen en queixa, estan assabentats i comprenen després la raó del per què no s'ha fet aquesta cosa o l'altra cosa. Jo desitjo que no se'n cansin de venir als organismes oficials, per tal de portar-hi les seves queixes, per tal de donar els seus consells i de fer les seves demandes, que en ells hi trobaran sempre una acollida carinyosa. Però demano també que afora, al carrer, procurin, davant d'aquesta inquietud constant, davant d'aquestes vagues que es precipiten amb una competència sindical difícil d'arranjar, i davant de la necessitat d'enfortir l'economia, que tinguin moderació, no en les seves demandes, sinó en l'oportunitat de les seves demandes, i que donin temps al Govern, que ha de governar, per tal que pugui governar.

Parlava l'altre dia el senyor Fronjosà de tracte de favor donat a uns Sindicats o a uns altres... Per mi, ho declaro d'una manera explícita: tracte de favor com a tals Sindicats, a cap! Però els Sindicats que són els nostres aliats en el Front Popular, i els que estan dintre la Llei, trobaran el nostre empar. Tracte de favor a l'home que acata la Llei? Ja s'hi posa ell dintre del tracte de favor en entrar pel camí de la Llei! A part d'això, deia el senyor Fronjosà, que sovint els elements obrers eren detinguts, i en canvi, no es detenien els elements patronals. Quina injustícia, senyor Fronjosà, quina injustícia! Quina injustícia, perquè la V. S. sap que els elements obrers surten de la Llei exteriorment més sovint que els altres, que saben cobrir-se amb la Llei, com no formen multitud, no se'n van pel carrer, no tiren petards, ni trenquen vidres, ni fan coaccions, perquè no ho necessiten; actuen d'una manera que la Llei no els pot agafar més que en certes circumstàncies. Però, quina injustícia! Perquè a mi els interessos dels patrons em són respectables com tots els interessos mentre representin un esforç per a la nostra economia; però pels efectes polítics d'uns elements que poden en determinat moment, el que sigui, coaccionar la voluntat del Govern, o pertorbar la voluntat del Govern, o enfrontar-se amb el Govern, a mi no en significaria cap dolor, cap pena, davant

d'una manifestació clara d'home que boicoteja el Govern, enviar a la presó un patró; encara que no em seria tampoc agradable. Però enviar-hi uns obrers amb els que jo he compartit tan sovint la presó, em significa — i jo li dono al senyor Fronjosà l'assegurança d'home honrat — una profunda tristesa.

En definitiva, jo aprofito aquests moments, davant dels conflictes que s'han produït, i davant dels conflictes que s'anuncien, per a demanar a la classe treballadora de Catalunya que en la realitat d'aquests moments, després del que ja s'ha actuat en una vaga, i en una altra vaga, i en unes altres vagues, i en un conflicte i un altre conflicte; davant de la situació social i de la situació política present, davant d'això, jo els demano que tinguin la consciència de les hores que vivim, i que, atenent indicacions que els poden venir, no de nosaltres, sinó dels organismes i de les personalitats sota el control de les quals elles mateixes viuen, sàpiguen mantenir-se en l'actitud de prudència que avui el sosteniment de la nostra economia necessita, i que no vulguin insistir en aquesta carrera de velocitat i d'expedició de carnets, perquè al capdavant això només conduiria al descrèdit de les mateixes organitzacions obreres i al fracàs del Govern que vol ajudar en el que pugui aquestes organitzacions obreres. He dit. (*Aplaudiments en els escons dels grups governamentals.*)

El Sr. PRESIDENT: Resta acabada aquesta interpellació.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei reguladora de la Procuradoria a Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Havien quedat de nova redacció alguns articles. Té la paraula la Comissió per a donar-ne compte.

El Sr. ANDREU: L'art. 2.ª, d'acord amb els membres de la Comissió, ha estat objecte de nova redacció, de la qual es pot donar lectura.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari donarà lectura de la nova redacció de l'art. 2.^a

(*Un senyor Secretari en dona lectura:*)

«Art. 2.ª Són deures i atribucions de la Procuradoria:

Primer. — Exercir les que es consignen en els arts. 34 i 38 de la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

Segon. — Ostentar la representació de la Generalitat davant del Tribunal Suprem de l'Estat, sempre que s'escaigui, i defensar la competència del Tribunal de Cassació de Catalunya.

Tercer. — Representar i defensar l'administració de la regió autònoma, així com també la dels Ajuntaments catalans i els Establiments o Institucions públiques de Catalunya, davant del Tribunal de Cassació i davant també de qualsevol altre Tribunal quan dita missió li sigui confiada.

Inspeccionar per si o els seus delegats el funcionament de les Junes Arbitrals.

Quart. — Exercitar qualsevol acció judicial que correspongui al Govern de la Generalitat.

Cinquè. — Portar les altres representacions i defenses que legalment li pertocuin.

Sisè. — Posar a coneixement del Tribunal de Cassació qualsevol anomalia o irregularitat que observi en l'administració de justícia de Catalunya, i tenir cura del compliment d'aquelles Lleis orgàniques i processals que siguin de competència de la Generalitat de Catalunya.

Setè. — Vetllar pel prestigi de la Procuradoria i dels seus funcionaris.

Vuitè. — Dictar als seus subordinats instruccions generals o especials sobre qualsevol extrem relatiu al compliment de llurs deures, encaminades a mantenir la unitat d'acció i d'interpretació de les Lleis de la Procuradoria.

Novè. — Interposar, tant en matèria civil com en la contencioso-administrativa, els recursos que, en interès de la Llei o de l'administració, regulen les respectives disposicions orgàniques i processals.

Desè. — Informar quan sigui requerit, el Parlament de Catalunya, el Govern de la Generalitat i el Tribunal de Cassació sobre les qüestions de la seva competència.

Onzè. — Suggestir en el cas de creure-ho procedent al Consell Executiu de la Generalitat la conveniència de consultar o demanar informe al Tribunal de Cassació sobre les matèries referents a l'administració de la regió autònoma, a què alludeix l'article addicional de la Llei de dit Tribunal. I examinar totes les disposicions, així de caràcter legislatiu com de tots els altres ordres que emanin tant dels organismes corresponents de la República com de la Generalitat de Catalunya, informant per a l'ús dels corresponents recursos de tot defecte observat si vulneressin l'Estatut i demés Lleis constitucionals complementàries.

Dotzè. — Investigar amb la major diligència, les detencions arbitràries que s'efectuïn i promoure el seu càstig, d'acord amb les Lleis.

Tretzè. — Vetllar pel compliment de les sentències en tots els plets i qüestions en què hagi estat part.

Catorzè. — Demanar als Jutjats i Tribunals de Catalunya, quan ho cregui del cas, i per mediació del President del Tribunal de Cassació, qualsevol plet acabat, la matèria del qual sigui de la competència del dit Tribunal, per exercir la seva vigilància damunt l'administració de justícia, i promoure la correcció dels abusos que hi hagi observat.

Quinzè. — Els altres que les Lleis li atribueixin.»

(*Sense discussió, s'aprova.*)

El Sr. PRESIDENT: Article 12.

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: En aquest art. 12, a part d'aquesta esmena que ara es llegirà, hi ha una petita modificació, consistent en el canvi d'unes paraules en el paràgraf últim, o sigui que allà on diu: «Notaris, amb més de quinze anys d'exercici, que hagin ocupat, durant els darrers cinc anys, un càrrec de primera categoria a Catalunya», ha de dir: «Notaris, amb més de quinze anys d'e-

xercici, que hagin ocupat, durant els darrers cinc anys, una Notaria de primera categoria a Catalunya». És tan sols un detall de redacció.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari llegirà l'esmena presentada a aquest article.

(Un senyor Secretari en dona lectura:)

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de formular la següent esmena al dictamen sobre el Projecte de Llei regulant la Procuradoria de Catalunya:

Esmena

El text de l'apartat tercer de l'art. 12, quedarà redactat en la forma següent:

"Ex-Presidents del Parlament català i ex-Consellers de la Generalitat que tinguin el títol de Llicenciats en Dret."

Palau del Parlament, 10 de juliol del 1936. — Tauler, Guinart, Fàbrega, Casademunt i Bancells.»

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: La Comissió accepta l'esmena, perquè en definitiva és una cosa justa i equitativa que tots els senyors ex-Presidents del Parlament i ex-Consellers de la Generalitat que tinguin el títol de Llicenciats en Dret, puguin ostentar el càrrec.

(S'aprova l'art. 12, en la seva redacció definitiva.)

(La nova redacció d'aquest article, doncs, és la següent:)

«Art. 12. El nomenament i separació del Procurador de Catalunya, seran fets pel Consell Executiu de la Generalitat, a proposta del Conseller de Justícia i Dret.

Per a ésser Procurador de Catalunya cal estar comprès en qualsevol de les categories següents:

Ex-Presidents del Parlament català i ex-Consellers de la Generalitat que tinguin el títol de Llicenciats en Dret.

Magistrats i ex-Magistrats del Tribunal de Cassació i Audiència.

Degans i ex-Degans del Col·legi d'Advocats en poblacions de Catalunya de més de 25,000 habitants.

Professors de la Facultat de Dret i Ciències Econòmiques i Socials.

Advocats, amb més de quinze anys d'exercici en territori de Catalunya, que hagin satisfet, durant més de cinc anys, almenys, la quota fixa.

Notaris, amb més de quinze anys d'exercici, que hagin ocupat, durant els darrers cinc anys, un càrrec de primera categoria a Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Art. 15. El senyor Secretari llegirà la nova redacció que d'aquest article ha fet la Comissió.

(Un senyor Secretari en dona lectura:)

«Art. 15. Ni el Procurador de Catalunya ni el Substitut ni els Delegats ni el Secretari Lletrat no podran exercir la professió d'Advocat.

Tampoc no podran per ells mateixos ni per la muller o persona interposada, exercir cap mena de negoci, comerç o indústria. Tampoc no podran ésser socis col·lectius, ni gerents, administradors, directors i consellers de Companyies mercantils o industrials.

La infracció d'aquestes disposicions implicarà la renúncia del càrrec.»

(S'aprova sense discussió.)

El Sr. PRESIDENT: Article 16.

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU: En l'art. 16, com a conseqüència obligada de la nova redacció de l'art. 15, s'han de suprimir les paraules «l'exercici de l'Advocacia o de».

El Sr. PRESIDENT: S'aprova aquest article amb la proposta de la Comissió? (Assentiment.) S'aprova.

(El text definitiu de l'article aprovat és el següent:)

«Art. 16. El càrrec de Procurador és incompatible amb el de Diputat a Corts de la República o del Parlament de Catalunya, Alcalde, Regidor o altre de Corporació pública, i amb tot càrrec o servei permanent i retribuït de l'Estat, de la Generalitat o de qualsevol Corporació pública. Si el càrrec o servei públic té caràcter transitori podrà exercir-lo en comissió de servei. També és incompatible amb tot càrrec o funció permanent o retribuït, al servei d'una entitat privada. Si el Procurador incorre en qualsevol d'aquests casos d'incompatibilitat, s'entendrà que renuncia el càrrec.

L'exercici de les funcions de Procurador és justa causa d'exempció per als càrrecs polítics o administratius encara que siguin declarats obligatoris. Si el Procurador accepta un dels càrrecs permanents i retribuïts, o dins dels vuit dies següents a la seva proclamació o designació no fa valer la causa d'exempció, s'entendrà que renuncia la Procuradoria.»

(A continuació són aprovats sense discussió els arts. 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28 i 29, als quals no s'ha presentat cap esmena ni vot particular.)

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El Sr. Duran i Ventosa té la paraula.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Molts breus paraules i sols perquè el Parlament no s'estranyi que, després de la lleugera oposició que vàrem fer l'altre dia al dictamen d'aquest Projecte de Llei, ara s'aprovin tots els articles sense manifestacions per part d'aquesta Minoria.

El Sr. PRESIDENT: Ja varen ésser discutits en la Comissió.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Evidentment, i sols m'he aixecat per a donar aquestes explicacions i perquè la Cambra sàpiga que la discussió la vàrem tenir en el si de la Comissió i allí vàrem quedar d'acord. Està molt agraït aquest Diputat, d'una manera especial, a les facilitats que la Comissió va donar perquè fossin acceptades les nos-

tres suggerències. Fem tan sols aquestes manifestacions perquè no pugui semblar estrany la rapidesa amb què ara es van aprovant els articles.

El Sr. ANDREU : La Majoria de la Comissió agraeix també les manifestacions del senyor Duran i Ventosa i les facilitats amb què és aprovat el dictamen.

El Sr. PRESIDENT : Això posa de manifest les excel·lents qualitats per a arribar a un acord per part dels membres de la Comissió.

(A continuació són aprovats sense discussió els arts. 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40 i 41.)

El Sr. PRESIDENT : Article 42.

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. ANDREU : En l'art. 42 la Comissió va creure que s'havia que allà on diu que el Procurador de Catalunya redactarà cada any abans de les vacances una memòria, era preferible substituir «abans de les vacances» per «abans del 15 de setembre».

(S'aprova l'article, amb aquesta modificació.)

(La seva redacció definitiva és la següent :)

«Art. 42. El Procurador de Catalunya redactarà cada any, abans del 15 de setembre, una memòria relativa al funcionament de la Justícia a la Regió autònoma, i de l'obra realitzada per l'Organisme de la seva direcció. A l'esmentat efecte, podrà demanar a tots els Jutjats i Tribunals les dades que cregui convenient. Si és celebrada obertura solemne dels Tribunals, la memòria serà llegida en aquella ocasió.»

(A continuació s'aproven, sense discussió, per no haver-s'hi presentat tampoc cap vot particular

ni cap esmena, els arts. 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59 i 60.)

El Sr. PRESIDENT : Resta aprovat l'articulat i pendent de votació definitiva el dictamen.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dimarts

1. Precs i preguntes.
 2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
 3. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació d'una part del terme municipal de Masies de Sant Hipòlit per tal d'agregar-la al de Sant Hipòlit de Voltregà.
 4. Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de la Barriada de Sant Antoni, del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent.
 5. Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei reguladora de la Procuradoria de Catalunya.
 6. Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'aprovació del Pressupost extraordinari d'Obres i Sanejament i del també extraordinari d'ampliació del de liquidació de crèdits del 1934, formulats per l'Ajuntament de Barcelona.
- (S'aixeca la sessió a un quart de vuit i cinc minuts de la vetlla.)